

Sygn. akt III AUa 876/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. w Szczecinie

sprawy A. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 sierpnia 2013 r. sygn. akt IV U 1464/13

oddala apelację.

SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 876/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 28 marca 2013 roku znak: (...) odmówił ubezpieczonemu A. Z. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych wywodząc, że do dnia 1 stycznia 1999 roku ubezpieczony nie osiągnął 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Organ rentowy nie zaliczył do 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego okresu zatrudnienia w (...) (...) u T. B. i J. M. od 2 września 1994 roku do 31 marca 1995 roku oraz od 1 kwietnia 1995 roku do 28 lipca 1995 roku, gdyż płatnik składek nie zatrudniał pracowników w tym okresie.

A. Z. nie zgodził się z decyzją organu rentowego wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie jego prawa do emerytury zaprzeczając zarzutowi, że nie legitymuje się 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Wskazał, że z ksiąteczki żeglarskiej nr (...) wynika wprost, iż w okresie od 2 września 1994 roku do 28 lipca 1995 roku był

zatrudniony u armatora kutra K.(...) T. B.. Okoliczność zaś, że pracodawca nie zgłosił go do ubezpieczenia społecznego nie może być przyczyną nieuwzględnienia tego okresu. Nie może on bowiem ponosić odpowiedzialności za działania pracodawcy, albowiem nie miał na nie żadnego wpływu. Ubezpieczony nadmienił, że w spornym okresie pracował na podstawie umowy o pracę, chociaż jak sam wskazał, „pracodawca u którego pracowałem nie zawierał ze mną żadnej umowy na piśmie. Byłem przekonany, że jestem zatrudniony na podstawie umowy o pracę”.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie domagał się jego oddalenia, powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu decyzji z dnia 28 marca 2013. W szczególności powtórzył, że ubezpieczony nie udowodnił 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Z danych jakimi dysponuje ZUS wynika, że ubezpieczony nie był w spornych okresach zgłoszony przez pracodawców do ubezpieczenia społecznego w związku z czym nie opłacono za te okresy składek. Brakuje również informacji na jakiej podstawie ubezpieczony pracował u wyżej wymienionego armatora – czy na podstawie stosunku pracy czy umowy cywilnoprawnej. ZUS nie ma podstaw do uznania wyżej wskazanego okresu jako składkowego w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej. Organ, rentowy ponadto nadmienił, że wyżej wymieniony sporny okres był już przedmiotem postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 5 lutego 2013 roku (sygn. akt IV U 1464/12) oddalającym odwołanie ubezpieczonego.

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

A. Z. urodził się w dniu (...). Ubezpieczony od 18 marca 1993 roku ma przyznane świadczenie rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe. W dniu 6 marca 2013 roku ubezpieczony wystąpił z wnioskiem do organu rentowego o przyznanie emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Decyzją z dnia 28 marca 2013 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, albowiem A. Z. nie legitymuje się 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

Ubezpieczony przed organem rentowym na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił łącznie 24 lata 7 miesięcy i 9 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 24 lata 1 miesiąc i 10 dni okresów składkowych, 5 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych, jednocześnie udokumentował przed organem rentowym 21 lat 11 miesięcy i 24 dni pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony osiągnął wiek 60 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i rozwiązał stosunek pracy.

Do ogólnego stażu pracy organ rentowy uwzględnił okresy: od 1 września 1969 roku do 31 lipca 1970, od 25 września 1970 roku do 17 marca 1993 roku (w tym zasiłek chorobowy od 19 września 1992 roku do 17 marca 1993 roku), od 1 stycznia 1997 roku do 30 września 1997 roku, od 9 listopada 1997 roku do 30 listopada 1997 roku, od 10 stycznia do 31 stycznia 1998 roku, od 1 lutego 1998 roku do 2 lutego 1998 roku, od 1 września 1998 roku do 1 grudnia 1998 roku.

Organ rentowy nie zaliczył do 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego okresu zatrudnienia w (...) (...) u armatora T. B.. Z książeczki żeglarskiej nr (...) wynika, że ubezpieczony u armatora T. B. na kutrze (...) (...) został zamustrowany w dniu 2 września 1994 roku i wymustrowany w dniu 31 marca 1995 roku oraz ponownie został zamustrowany w dniu 1 kwietnia 1995 roku i wymustrowany w dniu 28 lipca 1995 roku. Ubezpieczony nie przedstawił na okoliczność świadczenia pracy u T. B. żadnego świadectwa pracy tudzież umowy o pracę, umowy cywilnoprawnej. W okresach wyżej wskazanych ubezpieczony nie został zgłoszony przez pracodawcę do ubezpieczenia społecznego, nie opłacono za te okresy żadnych składek.

Wyżej wymienione dwa sporne okresy były już przedmiotem postępowania sądowego w sprawie o sygn. akt IV U 1464/12. Wyrokiem z dnia 5 lutego 2013 roku w sprawie IV U 1464/12 Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego wniesione od decyzji organu rentowego z dnia 15 października 2012 roku. Wskazana decyzja organu rentowego z dnia 15 października 2012 roku odmawiała

ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury na mocy art. 184 ustawy emerytalnej i jednocześnie nie uwzględniała m.in. okresu pracy u armatora T. B., który jest okresem spornym również i w niniejszej sprawie.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sad Okręgowy w Koszalinie uznał odwołanie za niezasadne.

Stosownie do treści art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 – tekst jednolity) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184. W myśl art. 184 ustęp 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 – tekst jednolity) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 roku, będącemu pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura na zasadach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku Nr 8 poz. 43 z zm.). Zgodnie z § 3 przywołanego rozporządzenia, za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia, zaś w myśl § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy podkreślił, że ubezpieczony A. Z. spełnił większość warunków wymienionych w cytowanych przepisach. Dwa z nich, dotyczące wieku i wymaganych 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie budziły wątpliwości organu rentowego. Nie było również sporu, co do faktu, że ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy i nie należy do otwartego funduszu emerytalnego. Spornym była natomiast kwestia posiadania ogólnego stażu pracy tj. okresu zatrudnienia w wymiarze 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, albowiem przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił jedynie 24 lata 7 miesięcy i 9 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy nie zaliczył bowiem do 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego okresu zatrudnienia w (...) (...) u armatora T. B..

Sąd I instancji wskazał, że z przedłożonej na potrzeby postępowania książeczki żeglarskiej nr (...) wynika, iż ubezpieczony został zamustrowany u armatora T. B. na kutrze (...) (...) w dniu 2 września 1994 roku i wymustrowany w dniu 31 marca 1995 roku oraz ponownie został zamustrowany w dniu 1 kwietnia 1995 roku i wymustrowany w dniu 28 lipca 1995 roku. Zapisy widniejące w książeczce żeglarskiej nr (...) były już przedmiotem postępowania przed organem rentowym jak i również przed sądem w sprawie IV U 1464/12. Organ rentowy bowiem już w decyzji z dnia 15 października 2012 roku odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury na mocy art. 184 ustawy emerytalnej nie uwzględniając m.in. okresu pracy u armatora T. B., który jest również okresem spornym w niniejszej sprawie. Ubezpieczony odwołał się od wskazanej powyżej decyzji i wyrokiem z dnia 5 lutego 2013 roku w sprawie o

sygn. akt IV U 1464/12 Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego wniesione od decyzji organu rentowego z dnia 15 października 2012 roku.

W niniejszej sprawie ubezpieczony odwołał się o decyzji organu rentowego z dnia 28 marca 2013 roku, w której to organ rentowy ponownie odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej, nie uwzględniając dwóch spornych okresów: od 2 września 1994 roku do 31 marca 1995 roku oraz od 1 kwietnia 1995 roku do 28 lipca 1995 roku. Na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2013 roku ubezpieczony oświadczył, że nie przedłożył na potrzeby niniejszego postępowania żadnych nowych dowodów na okoliczność jego zatrudnienia w wyżej wymienionych okresach. Ubezpieczony nie przedstawił żadnego świadectwa pracy tudzież umowy o pracę, czy umowy cywilnoprawnej poświadczającej pracę u T. B.. W okresach wyżej wskazanych ubezpieczony nie został również zgłoszony przez pracodawcę do ubezpieczenia społecznego, nie opłacono za te okresy żadnych składek

Sąd Okręgowy podkreślił, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia co do środków dowodowych na okoliczność ustalenia zatrudnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 kwietnia 2013 roku sygn. akt II AUa 1093/12). Stosownie zaś do 22 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U.2011.237.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

- 1) legitymacja ubezpieczeniowa;
- 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

W niniejszej sprawie ubezpieczony poza dwoma wpisami w książeczce żeglarskiej nie przedłożył żadnych innych dowodów w sprawie poświadczających pracę u armatora T. B.. Brak jest jakiegokolwiek innej dokumentacji, umowy o pracę, świadectwa pracy czy osobowych źródeł dowodowych w postaci zawnioskowanych przez samego ubezpieczonego dowodów z zeznań świadków mogących poświadczyć jego faktyczną pracę u wskazanego armatora. Tym samym Sąd nie ma podstaw prawnych ani faktycznych do uwzględnienia spornych okresów do ogólnego stażu pracy, bowiem jak sam ubezpieczony przyznał w toku prowadzonego postępowania sądowego „nie przedłożył żadnych nowych dowodów w sprawie”. W toku prowadzonego postępowania sądowego ubezpieczony pismem z dnia 28 maja 2013 roku (data wpływu 29 maja 2013 roku) uzupełnił swoje żądanie dodatkowo wnosząc o uwzględnienie do ogólnego stażu pracy okresu uczęszczania do szkoły dla pracujących jak i również okresu odbywania służby wojskowej. Wskazał ponadto, że z ma świadectwa ukończenia szkoły dla pracujących. Organ rentowy jak i Sąd nie dysponuje decyzją o przyznaniu renty wypadkowej wynika wprost, że ma udokumentowany ponad 36-letni ogólny okres stażu pracy.

Ustosunkowując się do powyższych żądań ubezpieczonego Sąd I instancji wskazał, że po pierwsze wśród zgromadzonej w aktach rentowych ubezpieczonego dokumentów nie takim świadectwem, ubezpieczony takiego dokumentu nie przedłożył w toku postępowania sądowego. Ubezpieczony nie wskazał okresu uczęszczania do szkoły dla pracujących ani we wniosku o rentę wypadkową z dnia 24 lutego 1993 roku, ani we wniosku o emeryturę z dnia 23 kwietnia 2008 roku. Istotnym dla sprawy jest natomiast okoliczność, że ubezpieczony jako 17-latek pierwsze zatrudnienie podjął już w 1969 roku w Fabryce (...) w G., a następnie od 25 września 1970 roku do 17 marca 1993 roku pracował w (...) w K.. Jeżeli więc ubezpieczony uczęszczał do szkoły dla pracujących, to miało to miejsce w trakcie trwającego już zatrudnienia, czyli w okresie który został już uwzględniony do ogólnego stażu pracy za te lata. Nie ma więc podstaw do zaliczenia tego samego okresu podwójnie. Ponadto okresy uczęszczania do szkoły dla pracujących nie wlicza się do okresów ustalane go ogólnego stażu pracy.

Odnosząc się zaś do okresu odbywania służby wojskowej Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony odbył ją w trakcie zatrudnienia w (...) w okresie od 26 października 1972 roku do 16 października 1974 roku, co zostało już uwzględnione do stażu pracy ubezpieczonego.

Sąd meriti podkreślił, że ubezpieczony w toku prowadzonego postępowania sądowego wielokrotnie podnosił, iż posiada łącznie udokumentowany staż pracy w wymiarze 36 lat i 5 miesięcy. Owszem taki staż pracy został ustalony ubezpieczonemu przez organ rentowy, lecz na dzień 15 marca 2012 roku w decyzji dotyczącej renty wypadkowej i uwzględnia cały przebieg zatrudnienia ubezpieczonego. Natomiast dla potrzeb ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej bada się ogólny staż pracy posiadany na dzień 1 stycznia 1999 roku, który w przypadku ubezpieczonego wynosi 24 lata 7 miesięcy i 9 dni.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu I instancji, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że ubezpieczony nie spełnił wszystkich warunków określonych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 - tekst jednolity) i Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku Nr 8 poz. 43 z zm.).

Apelację od powyższego orzeczenia złożył ubezpieczony wnosząc o uchylenie wyroku w całości i nakazanie ponownego przesłuchania świadków, celowo pominiętych przez Sąd Okręgowy w Koszalinie.

Zdaniem apelującego, bezspornym jest, że Sąd Okręgowy w Koszalinie w dniu rozprawy sądowej celowo pominął dowody ze złożonych oświadczeń świadków przed dwoma pracownikami ZUS Inspektoratu w K. w dniu 01 marca 2013 r. powołanych na okoliczność, że w okresie spornym ubezpieczony pracował od dnia 02 września 1994 r. do 28 sierpnia 1995 r. W ocenie ubezpieczonego, ZUS celowo odmówił przedstawienia dowodów będących w jego posiadaniu, zaś Sąd Okręgowy w Koszalinie odmówił ponownego przesłuchania świadków. Okres sporny od dnia 02 września 1994 r. do 28 sierpnia 1995 r. to 10 miesięcy i 26 dni. W związku z powyższym ubezpieczony wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

T. B. prowadził działalność w zakresie połowów morskich na podstawie licencji/zezwolenia połowowego wydanego przez Urząd Morski w S.. Działalność taka do 31 grudnia 2000 r. nie podlegała wpisowi do ewidencji działalności gospodarczej.

Dowód: -pismo Urzędu Miasta K. (k. 64)

W latach 1994-1995 T. B. uzyskał limity połowowe przyznane mu przez Dyrektora Urzędu Morskiego w S., jednakże od 1993 aż do 30 kwietnia 1995 r. (wznowienie działalności) nie prowadził połowów między innymi w związku z remontem kutra. W spornym okresie (od 02.09.1994 r. do 28.07.1995 r.) nie zatrudniał żadnych pracowników i nie składał dokumentów zgłoszeniowych i rozliczeniowych.

Dowód: -pisma Urzędu Morskiego w S. (k. 73-75)

-pismo o podstawie wymiaru składek w aktach (...) (k. 136)

-oświadczenie T. B. w aktach (...) (k. 120)

-pismo z dnia 06.06.1995 r. w aktach (...) (k. 122)

T. B. od 17 maja 1995 r. do 8 lipca 1995 roku przebywał na zwolnieniach lekarskich. Zmarł 8 lipca 1995 roku w S..

Dowód: -pismo o podstawie wymiaru składek w aktach (...) (k. 136)

- akt zgonu (k. 84)

A. Z. nie świadczył pracy na rzecz T. B. w latach 1994-1995. W tamtym czasie pobierał świadczenie rentowe i składał oświadczenia w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, że renta stanowi jego jedyne źródło dochodu.

Dowód: - oświadczenia k. 31, 36, 37, 48 I plik akt rentowych

Wobec uzupełnienia przez Sąd odwoławczy materiału dowodowego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji uznać należy za trafne.

Na wstępie wskazać należy, iż postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebrany w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy okazał się niewystarczający dla wydania rozstrzygnięcia i wymagał uzupełnienia w zakresie wskazanym powyżej. Po uzupełnieniu materiału dowodowego, Sąd odwoławczy podzielił wszystkie ustalenia Sądu I instancji odnośnie przyjętych przez ten Sąd okresów zatrudnienia ubezpieczonego i uznał je za własne.

W niniejszej sprawie spornym był okres zatrudnienia ubezpieczonego od 2 września 1994 r. do 31 marca 1995 r. A. Z. starał się w procesie wykazać na podstawie przedłożonej książeczki żeglarskiej i zeznań świadków, że w tym czasie pracował na rzecz armatora kutra rybackiego (...) (...) –T. B.. ZUS przesłuchał zawnioskowanych nowych świadków, ocenił materiał jako niewiarygodny i wydał nową decyzję (świadkowie inni niż w poprzedniej sprawie, w której Sąd nie zaliczył tego okresu).

Ubezpieczony w odwołaniu od zaskarżonej decyzji złożył wniosek o przesłuchanie w toku procesu świadków, którzy w ZUS-ie potwierdzili jego zatrudnienie, jednakże Sąd I instancji pominął ten dowód, nie wyjaśniając przyczyn. Z uwagi na fakt, że ubezpieczonemu brakuje niecałe 3 miesiące do 25-letniego stażu pracy uprawniającego do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, Sąd Apelacyjny postanowił uzupełnić materiał dowodowy o przesłuchanie zawnioskowanych świadków, dopuścił dowód z ich akt rentowych oraz akt rozliczeniowych T. B..

W toku postępowania przed sądem II instancji niemożliwym stało się przesłuchanie świadka K. P., który zmarł 14 maja 2013 r. Jednakże z porównania jego zeznań złożonych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w sprawie ubezpieczonego z jego dokumentacją emerytalną wynika, że zeznań tych nie można uznać za wiarygodne. Świadek zeznał przed inspektorem ZUS, że pracował u T. B. od 1992 roku do emerytury, tymczasem z akt rentowych świadka wynikało, że od 1 października 1992 roku do 1 kwietnia 1993 roku pracował jako motorzysta u armatora J. M.. Nie mógł ponadto pracować u T. B. aż do emerytury, którą nabył we wrześniu 1997 roku ponieważ T. B. zmarł w lipcu 1995 roku. Tak samo niewiarygodne okazały się zeznania świadka E. L., który przesłuchany w drodze pomocy sadowej zeznał, że pracował na kutrze (...) (...) u T. B. od lutego 1994 roku do 1997 roku (t. B. zmarł w lipcu 1995 r.), natomiast przed inspektorem ZUS zeznał, że pracował tam od 1993 roku do 1996 roku. Tymczasem z akt emerytalnych świadka wynika, że w latach 1993 – 1994 pobierał zasiłek dla bezrobotnych a od 1 stycznia 1996 roku do 30 września 1996 roku pracował

u armatora kutra (...) (...) J. S. (k. (...) akt emerytalnych), a następnie od 1 października 1996 roku do 22 grudnia 1998 roku pracował u armatora kutra (...) (...) L. C. i E. K. (k. 18 akt emerytalnych). Ponadto kluczowymi dowodami na niewiarygodność świadków oraz ubezpieczonego okazały się akta składkowe T. B. (...), z których jednoznacznie wynikało, że T. B. w spornym okresie nie prowadził działalności gospodarczej, nie zatrudniał pracowników a sam po wznowieniu działalności od 1 maja 1995 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim (od 17 maja) aż do chwili śmierci 8 lipca 1995 roku. Tym samym zupełnie niewiarygodne okazały się zapisy w książeczce żeglarskiej ubezpieczonego. Ze wskazanych tam okresów wynikałoby bowiem, że ubezpieczony świadczył pracę w trakcie gdy T. B. zawiesił swoją działalność i remontował kuter oraz że ubezpieczony pracował na rzecz T. B. jeszcze przez 2 miesiące po jego śmierci. Ponadto ubezpieczony w latach 1994 i 1995 składał w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych oświadczenia, że nie osiąga żadnych dodatkowych dochodów poza pobieranym świadczeniem rentowym.

Z powyższych względów Sad Apelacyjny uznał, że A. Z. na dzień 1 stycznia 1999 roku nie legitymował się 25- letnim stażem pracy uprawniającym do otrzymania prawa do emerytury i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.